

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ

до проєкту Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо захисту зайнятості та самозайнятості у сфері малого підприємництва»

Зміст положення (норми) чинного законодавства	Зміст відповідного положення (норми) проєкту акта
Закон України «Про зайнятість населення» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2013, № 24, ст.243)	
<p>Стаття 5. Гарантії у сфері зайнятості населення</p> <p>1. Держава гарантує у сфері зайнятості:</p> <p>1) вільне обрання місця застосування праці та виду діяльності, вільний вибір або зміну професії;</p> <p>2) одержання заробітної плати (винагороди) відповідно до законодавства;</p> <p>3) професійну орієнтацію з метою самовизначення та реалізації здатності особи до праці;</p> <p>4) професійне навчання відповідно до здібностей та з урахуванням потреб ринку праці;</p> <p>5) підтвердження результатів неформального професійного навчання осіб за робітничими професіями;</p> <p>6) безоплатне сприяння у працевлаштуванні, обранні підходящої роботи та одержанні інформації про ситуацію на ринку праці та перспективи його розвитку;</p> <p>7) соціальний захист у разі настання безробіття;</p>	<p>Стаття 5. Гарантії у сфері зайнятості населення, право особи на трудову діяльність на території України</p> <p>1. Держава гарантує у сфері зайнятості:</p> <p>1) вільне обрання місця застосування праці та виду діяльності, вільний вибір або зміну професії;</p> <p>2) одержання заробітної плати (винагороди) відповідно до законодавства;</p> <p>3) професійну орієнтацію з метою самовизначення та реалізації здатності особи до праці;</p> <p>4) професійне навчання відповідно до здібностей та з урахуванням потреб ринку праці;</p> <p>5) підтвердження результатів неформального професійного навчання осіб за робітничими професіями;</p> <p>6) безоплатне сприяння у працевлаштуванні, обранні підходящої роботи та одержанні інформації про ситуацію на ринку праці та перспективи його розвитку;</p> <p>7) соціальний захист у разі настання безробіття;</p>

<p>8) захист від дискримінації у сфері зайнятості, необґрунтованої відмови у найманні на роботу і незаконного звільнення;</p> <p>9) додаткове сприяння у працевлаштуванні окремих категорій громадян.</p> <p>Норма відсутня</p>	<p>8) захист від дискримінації у сфері зайнятості, необґрунтованої відмови у найманні на роботу і незаконного звільнення;</p> <p>9) додаткове сприяння у працевлаштуванні окремих категорій громадян.</p> <p>10) захист права на працю та зайнятість від звуження або втрати внаслідок рішень органів державної влади та органів місцевого самоврядування, якщо такі рішення призводять або можуть призвести до скорочення кількості робочих місць, крім випадків, передбачених законом.</p>
<p>Стаття 18. Територіальні та місцеві програми зайнятості населення</p> <p>1. Територіальні та місцеві програми зайнятості населення спрямовані на реалізацію основних напрямів державної політики у сфері зайнятості населення в регіонах та є складовими програм їх соціально-економічного розвитку.</p> <p>Основним завданням територіальних та місцевих програм зайнятості населення є виявлення перешкод на ринку праці, мобілізація наявних ресурсів для їх подолання та розвитку перспективних напрямів зайнятості.</p> <p>2. Територіальні та місцеві програми зайнятості населення розробляються місцевими державними адміністраціями за участю профспілок, організацій роботодавців, їх об'єднань, інших громадських об'єднань (за їх згодою) та подаються на затвердження Раді міністрів</p>	<p>Стаття 18. Територіальні та місцеві програми зайнятості населення</p> <p>1. Територіальні та місцеві програми зайнятості населення спрямовані на реалізацію основних напрямів державної політики у сфері зайнятості населення в регіонах та є складовими програм їх соціально-економічного розвитку.</p> <p>Основним завданням територіальних та місцевих програм зайнятості населення є виявлення перешкод на ринку праці, мобілізація наявних ресурсів для їх подолання та розвитку перспективних напрямів зайнятості.</p> <p>2. Територіальні та місцеві програми зайнятості населення розробляються місцевими державними адміністраціями за участю профспілок, організацій роботодавців, їх об'єднань, інших громадських об'єднань (за їх згодою) та подаються на затвердження Раді міністрів</p>

Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським радам.

3. У територіальних та місцевих програмах зайнятості населення визначаються основні показники ринку праці та заходи, спрямовані на збалансування попиту і пропонування робочої сили на територіальних ринках праці, соціального захисту безробітних, забезпечення зайнятості громадян, які мають додаткові гарантії у сприянні працевлаштуванню.

4. Координація роботи із здійснення заходів, передбачених програмами зайнятості населення, покладається на центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері зайнятості населення та трудової міграції, органи соціального діалогу у сфері зайнятості, Міністерство праці та соціального захисту населення Автономної Республіки Крим, структурні підрозділи у сфері праці і соціального захисту обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій та органи місцевого самоврядування.

Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським радам.

3. У територіальних та місцевих програмах зайнятості населення визначаються основні показники ринку праці та заходи, спрямовані на збалансування попиту і пропонування робочої сили на територіальних ринках праці, соціального захисту безробітних, забезпечення зайнятості громадян, які мають додаткові гарантії у сприянні працевлаштуванню.

4. Координація роботи із здійснення заходів, передбачених програмами зайнятості населення, покладається на центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері зайнятості населення та трудової міграції, органи соціального діалогу у сфері зайнятості, Міністерство праці та соціального захисту населення Автономної Республіки Крим, структурні підрозділи у сфері праці і соціального захисту обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій та органи місцевого самоврядування.

5. Територіальні та місцеві програми зайнятості населення передбачають прогноз та оцінку впливу рішень органів державної влади та органів місцевого самоврядування у сфері містобудування, землекористування, благоустрою, розвитку інфраструктури та управління комунальним майном на стан зайнятості населення та самозайнятості, зокрема у сфері малого підприємництва, а також заходи, спрямовані на запобігання або мінімізацію ризиків скорочення робочих місць.

	<p>6. Проекти територіальних та місцевих програм зайнятості населення, а також зміни до них, підлягають обов'язковому громадському обговоренню із залученням представників профспілок, організацій роботодавців, їх об'єднань, суб'єктів малого і середнього підприємництва та громадських об'єднань. Порядок проведення громадського обговорення визначається Кабінетом Міністрів України.</p> <p>7. Під час підготовки та прийняття рішень органами державної влади та органами місцевого самоврядування, наслідком яких є припинення підприємницької діяльності або скорочення кількості робочих місць, такі органи зобов'язані враховувати положення територіальних та місцевих програм зайнятості населення та результати громадського обговорення, передбаченого частиною шостою цієї статті.</p>
<p>Стаття 24. Соціальні послуги та заходи сприяння зайнятості населення</p> <p>...</p> <p>Норма відсутня</p>	<p>Стаття 24. Соціальні послуги та заходи сприяння зайнятості населення</p> <p>...</p> <p>5. Соціальні послуги та заходи сприяння зайнятості населення, передбачені цією статтею, застосовуються з урахуванням положень статті 26² цього Закону та спрямовуються, зокрема, на запобігання або мінімізацію негативних наслідків для зайнятості та самозайнятості, що виникають у результаті прийняття рішень органами державної влади та органами місцевого самоврядування</p>

	<p>у випадках, визначених частиною другою статті 26² цього Закону.</p> <p>6. У разі прийняття рішень, передбачених статтею 26² цього Закону, особи, які втратили роботу, джерело самозайнятості або зазнали ризику втрати зайнятості, а також суб'єкти малого підприємництва, діяльність яких зазнала негативного впливу, мають право на першочергове та пріоритетне отримання:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) соціальних послуг у сфері зайнятості; 2) заходів сприяння зайнятості населення, зокрема професійного навчання, перекваліфікації, сприяння самозайнятості та підприємницькій діяльності; 3) індивідуального планування працевлаштування з урахуванням наслідків прийнятого рішення.
<p>Норма відсутня</p>	<p>Стаття 26². Заборона прийняття рішень, що призводять до скорочення зайнятості у сфері малого підприємництва</p> <p>1. Органам державної влади та органам місцевого самоврядування забороняється приймати рішення, наслідком яких є припинення підприємницької діяльності або зменшення кількості робочих місць у сфері малого підприємництва, у тому числі у зв'язку з демонтажем, примусовим переміщенням, заміною або іншим усуненням тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності (малих архітектурних форм), без належного економічного та соціально-економічного обґрунтування таких рішень.</p>

2. Прийняття рішень, зазначених у частині першій цієї статті, допускається виключно за наявності документально підтверджених підстав та за умови дотримання вимог цієї статті.

3. До виключних підстав прийняття таких рішень належать:

1) прийняття рішень на виконання актів законодавства або рішень уповноважених органів державної влади, прийнятих у межах повноважень, визначених законом;

2) необхідність забезпечення функціонування або захисту об'єктів критичної інфраструктури, що підтверджується висновком уповноваженого органу;

3) усунення документально підтвердженої реальної та безпосередньої загрози життю і здоров'ю людей.

Застосування кожної з підстав має бути обґрунтовано та підтверджено відповідними документами, які додаються до матеріалів рішення.

4. Прийняття рішень, передбачених цією статтею, допускається виключно за умови проведення попередніх економічних, соціально-економічних та бюджетних обрахунків, які є невід'ємною частиною матеріалів до такого рішення та обов'язково включають:

1) оцінку впливу рішення на кількість робочих місць та рівень самозайнятості;

2) оцінку втрат відповідного бюджету від можливого скорочення податкових та інших обов'язкових надходжень;

	<p>3) аналіз альтернативних способів досягнення мети рішення без припинення підприємницької діяльності або скорочення зайнятості.</p> <p>5. У разі якщо рішення передбачає демонтаж, примусове переміщення, заміну або інше усунення тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності, орган, що приймає таке рішення, зобов'язаний забезпечити:</p> <p>1) відшкодування витрат, пов'язаних із демонтажем, переміщенням, зберіганням та відновленням майна; або</p> <p>2) надання альтернативного місця для здійснення підприємницької діяльності на умовах, не гірших за попередні.</p> <p>6. Витрати, передбачені частиною п'ятою цієї статті, відшкодовуються за рахунок коштів відповідного бюджету.</p> <p>7. Під час прийняття рішень обов'язково враховується їх вплив на забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, а також на зайнятість осіб із соціально та економічно вразливих груп населення.</p>
<p align="center">Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 34, ст.343)</p>	
<p>Норма відсутня</p>	<p>Стаття 28¹. Гарантії здійснення підприємницької діяльності шляхом використання тимчасових споруд</p> <p>1. Органам державної влади та органам місцевого самоврядування забороняється прийняття рішень у сфері містобудування, благоустрою, земельних відносин</p>

управління об'єктами комунальної власності, наслідком якого є демонтаж, примусове переміщення або інше усунення тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності (у тому числі малих архітектурних форм), в інших випадках, передбачених цією статтею.

2. Рішення, зазначені у частині першій цієї статті, можуть бути прийняті виключно у разі, якщо такі заходи необхідними для:

- 1) забезпечення оборони держави;
- 2) функціонування або захисту об'єктів критичної інфраструктури;
- 3) усунення реальної та безпосередньої загрози життю або здоров'ю людей.

3. Рішення про демонтаж, переміщення або інше усунення тимчасових споруд допускається лише за умови:

- 1) наявності належного документального підтвердження підстав, визначених частиною другою статті;
- 2) проведення аналізу впливу такого рішення на рівень зайнятості населення та підприємницьку діяльність;
- 3) забезпечення дотримання принципу рівності прав та можливостей жінок і чоловіків;
- 4) дотримання принципу пропорційності недопущення надмірного втручання у право підприємницьку діяльність.

4. Рішення, прийняті з порушенням вимог цієї статті, є нікчемними та не підлягають виконанню.

5. Особи, права яких порушено внаслідок прийнятих рішень, що не відповідають вимогам цієї статті, мають право на відшкодування завданої шкоди в повному обсязі.

Закон України «Про благоустрій населених пунктів» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 49, ст.517)

Норма відсутня

Стаття 34¹. Обмеження щодо демонтажу тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності

1. Органам державної влади та органам місцевого самоврядування забороняється прийняття рішень та вчинення дій у сфері благоустрою населених пунктів наслідком яких є демонтаж, примусове переміщення або інше усунення тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності (у тому числі малих архітектурних форм), крім випадків, передбачених цією статтею.

2. Демонтаж, примусове переміщення або інше усунення тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності допускається виключно у разі

- 1) забезпечення оборони держави;**
- 2) забезпечення функціонування або захисту об'єктів критичної інфраструктури;**
- 3) наявності реальної та безпосередньої загрози життю або здоров'ю людей.**

3. Рішення про демонтаж, примусове переміщення або інше усунення тимчасових споруд приймається виключно за наявності документального підтвердження підстав, визначених частиною другою цієї статті.

4. Демонтаж або примусове переміщення тимчасових споруд для здійснення підприємницької діяльності допускається виключно на підставі судового

рішення, крім випадків, передбачених пунктом 3 частин другої цієї статті.

5. Визнання тимчасової споруди самовільно встановленою, а також відсутність або припинення документів, що дають право на її розміщення, саме по собі не є підставою для її демонтажу без дотримання вимог цієї статті.

6. Рішення, дії або бездіяльність органів державної влади та органів місцевого самоврядування, прийняті (вчинені) з порушенням вимог цієї статті, є незаконними та не підлягають виконанню.

7. Шкода, завдана суб'єкту господарювання внаслідок незаконного демонтажу або переміщення тимчасової споруди, підлягає відшкодуванню в повному обсязі.

Народні депутати України

ЄАС ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ
Підписувач: Третякова Галина Миколаївна
Сертифікат: 04AF212836405D9904000002E0931000A06ED00
Дійсний до: 14.01.2028 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
53д9/1-2026/31879 від 13.02.2026

2150685